

Богдарицава Праса

БЕОГРАД, СУБОТА, 28 МАРТ 1942

БР. 17 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЛАВОРОВО ЛИШЋЕ СЕ СУШИ

Калкута, марта. — Велике резерве лаворовог лишћа, које је овде убрано још прошлог века и спремљено за наше „заштитнике“, почеле су да вене и нагло да се суше.

ИЗМИЧУ ДА БИ ИХ УМОРЕНИ

Делхи, марта. — У циљу постигнућа оперативних циљева, Енглези су пустили Јапанаца да напредују у Бурми, да би их на тај начин заморили, а после кад се од напредовања заморе и падну, да би их покупили по земљи као крушке.

Од овог енглеског оперативног плана очекује се огроман успех.

СИТУАЦИЈА АУСТРАЛИЈЕ ЗАШПИЦЕНА

Сиднеј, марта. — После проласка јапанске флоте поред аустралиске обале, ситуација Аустралије сматра се у службеним круговима да се све више кристализује. У Аустралијско-америчком генералштабу подељена су мишљења. Док једни мисле да се ситуација зашпицава, докле се ситуација зашпицава, докле други мисле да је ситуација округла па на ћоше.

ЈЕДНО САОПШТЕЊЕ

Калкута, марта. — Енглези су у Индији издали следеће саопштење:

— Ми ћемо помоћу вас победити насртљиве Јапанаце и очистити Индију од тих освајача и експлоататора индијског народа.

НЕМА ЗИМЕ

Њу-Делхи, марта. — Јуче је једна група новинара посетила генерала Вавела и интересовала се о ситуацији на Далеком Истоку. Вавел је изјавио:

— Ситуација је добра. За мене нема зиме.

Новинари се зачудише и један од њих упита:

— Како то тумачите, генерале?

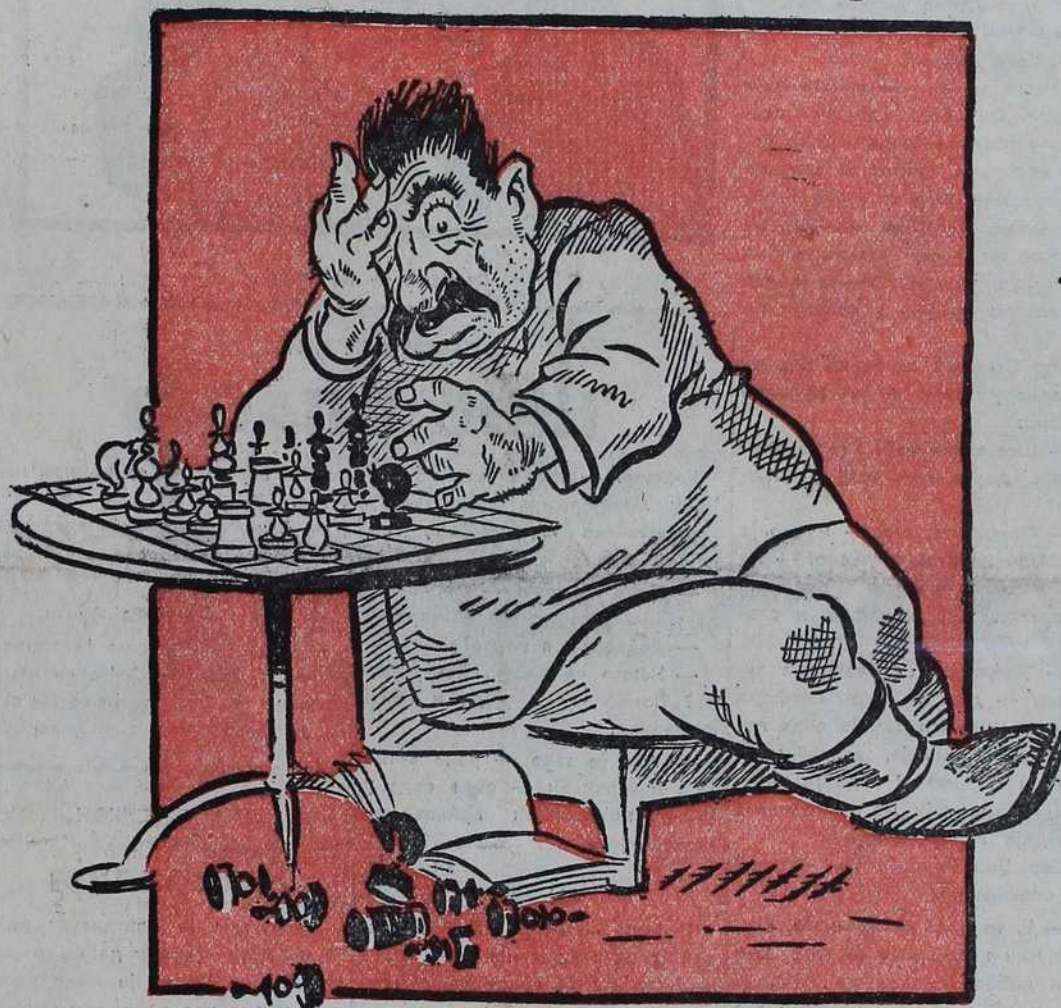
— Па овде влада тропска врућина.

ЛОНДОН ДЕМАНТУЈЕ

Лондон, марта (Рајтер). — На тврђење европске штампе, да енглеске трупе увек бивају до ногу потучене, агенција Рајтер овлашћена је с меродавне стране да изјави следеће:

— Ово тврђење је смешно и неосновано, јер да су нам ноге потучене, чиме би ми изводили наша славна повлачења...

Изгубљена партија

— Какогод одиграм — добићу мат!

НЕИЗВЕСНОСТ

Калкута, марта. — У Калкути сазвао је Вавел савет војних стручњака, да већ једном реши питање: да ли и после три месеца рата Јапан мисли заиста да иде истим темпом или ће да га успори.

На ову идеју Вавел је дошао због Индијаца, који су необично »одушевљени и загрејани« за овај рат у којем су Енглези бржи од Јапанаца.

САОПШТЕЊЕ

Њујорк. — Иако није право пролеће многе су се даме појавиле у црвеним шеширима. Тиме би желеле да укажу »моралну помоћ« Совјетима.

Шта више, у многим барозима Бродвеја чује се нови шлагер »Црвен фесик«.

ПАД БУРМЕ — ОЛАКШИЦА ЕНГЛЕЗИМА

Лондон, марта. — Један војни стручњак иначе намештеник радио Лондона, изјавио је да пад Бурме претставља велику олакшицу Енглезима:

— Док смо имали Бурмански пут, вели он, морали смо преко њега да снабдевамо Кинезе пиринчем и оружјем. Сада кад је он пао и када је скоро цела Бурма у рукама Јапанаца скинули смо ту бригу с врата. Зар то није олакшање?

РАЈТЕР ДЕМАНТУЈЕ

Њу-Делхи, марта (Рајтер). — Од пре извесног времена почели су да круже гласови како северној Индији прети опасност од глади због несташице жита. Ово је савршено нетачно из два разлога:

— Прво, Индуси не знају шта је жито јер сем шаке пиринча дневно, друго ништа нису јели. А друго, кад би им дали жито, како би се наши лордови пунили парамата?

ЗА САД ЈЕ ДОБРО

Сиднеј, марта. — Гувернер Холандске Индије Ван Мук пошто се сместио у Аустралији на сигурно место, изјавио је:

— Богами, лепо је водити овако рат. Кад наиђеш на чврсто, а ти у авион, па беж где је мекше. Само ако силе тројног пакта овако продуже са напредовањем, за нас хероје бењања и повлачења више неће бити места на кугли земаљској.

САВЕЗНИЧКЕ ПУСТЕ ЖЕЉЕ

Њујорк, марта. — Совјети желе активно ангажовање Енглеза на западном фронту. Енглези и Американци желе образовање новог совјетског фронта против Јапана. Аустралијанци желе да офанзиву против Јапана покрене генерал Вавел, који опет жели да Аустралијанци што дуже вежу Јапанаце и скрену са налета против Индије. А сви скупа желе да се извуку из овога саса и да неко други вади кестење из ватре за њих.

Али ће и ове изукрштене савезничке жеље остати само пусте жеље.

ОЧЕКУЈУ СЕ УСПЕСИ

Багдад, марта (Рајтер). — Генерал Вавел долетео је у Багдад

на састанак са генералом Очинлеком.

Велики се значај придаје састанку ових чувених стратега повлачења.

У међународним круговима, после овог састанка очекују се нови енглески, масовни успеси у повлачењу.

НОВИ ХАЦИЈА

Делхи. — Јављају да ће сер Стафорд Крипс у хаџилук у Индију, да би се поклонили тамошњим светитељима, у овом случају живим, Гандиу, Нехруу, Цинахи и другима. Ови му припремају свечан дочек хладном водицом у коме је и тачка пошкропљења сер Крипса хладном водицом из Светоганга.

САД ЈЕ И ЕНГЛЕЗИМА БИБЕР ПАПРЕН

Краљ бибера у Енглеској, лорд Сноу изјавио је на једној »фајф о'clock« — покер седељци:

— Увек сам мислио да је бибер сладак, јер на њему је падала слатка пара — могло се да клопне по два милиона на вагону — а сада ме ови проклети Јапанац уверише да је бибер заиста папрен, па и љут, просто да се човек загрдне од њега.

ДЕГРАДИРАН...

Лондон. — Високи војни суд је, на свом последњем заседању, како јавља агенција Рајтер, извез на саслушање генерала Зиму под оптужбом за издајство и после краћег већања деградирао га у чин каплара у резерви.

У Индији све иде глатко

Гувернер провинције Мајсур, сер Џон Клептон седео је удобно на тршћанској столици на веранди свог бунгалоа и са уживањем пио виски са содом марке »Бели коњ«. Један мршави Индус равнодушно га је хладио лепезом од палмина лишћа, сањарећи о томе, како би било дивно да уместо лепезе има у рукама један дреновак. На вредном тропском сунцу дремали су кобре, мајмуни и урођеници, сав онај друштвени њљам, који нема ту срећу да ужива енглеску хладовину. Сер Џон Клептон је у себи срачунавао износ свога чековног рачуна и мислио о томе колико још треба да опалеши Индусе у име закона и цивилизације, па да се повуче у Енглеску, где ће да купи замак, тркачка коње и један посланички мандат за Доњи дом. У тај мах упаде на веранду секретар:

— Сер, један телеграм из Лондона.

Вести из Лондона су увек неповољније, него вести које се шаљу у Лондон. Сер Џон Клептон опсова две хиљаде тона јапанске ратне морнарице и отвори телеграм. Тамо је стајало дословно ово:

»Гувернеру Мајсура. Сер Стафорд Крипс, специјалиста за улачење других народа у рат за рачун Енглеске, долази у Индију да одржи урођеницима серију општествено-хуманих предавања. Уклоните све непријатеље Велике Британије из своје области и помпезно дочекајте изасланика. Антони Идн«.

Сер Џон Клептон избечи очи.

— Како сам ја, рече секретар, — да не слути на добро, што сам прошле ноћи сањао да сам добио жутицу. Нису нам могли дати тежи посао него да уклонимо наше непријатеље у Индији...

Десет дана доцније специјални воз енглеског изасланика дошао је у Хајдерабад. Сер Стафорд Крипс је, као опрезни дипломата, контролисао истовар свог пртљага. Изнесоше десет кофера Библија, два сандука ордења, осам цакова обећања, три завежљаја ружичастих наочара, и најзад, као што приличи енглеском дипломати, два сандука експлозива.

На перону је било постројено: енглеска гарда од индуских војника, енглески официри, десетак

британских дама, наливених коктелима и гувернер сер Џон Клептон, опкољен претставницима енглеске колоније: банкарима, трговцима, тамничарима, англиканским свештеницима, трговцима белог робља и кафеџијала. Кад се сер Стафорд Крипс појави на перону, почасна стража испали плотун, који растера све мајмуне и папагаје из околине, а једна капела Шкотланђана отпоче да свира на гајдама »Интернационалу«. Сер Џон Клептон приђе славном дипломати и зажели му добродошлицу у име Индије.

— Одушевљен сам дочеком, изјави сер Стафорд — желео бих само да искупљеном народу пред станицом одржим дирљив говор о слободи која их чека када ми будемо добили рат.

Сер Џон Клептон зину:

— Како кажете?

Али га велики дипломата није слушао. Он прође кроз хол свечано украшан енглеским заставама, слоновим зубима и сликама бивших махараца, и изађе напоље. Одједном стаде запањен. Огроман трг пред станицом био је потпуно празан. Једино је пар полисмена дремао у облаку мува.

Сер Стафорд се бесно окрене гувернеру који га је збуњено пратио:

— Шта значи ово? Где је помпезни дочек који вам је наређен?

— Опростите, сер — муцао је сер Џон Клептон збуњено. — Па све је било: и гарда и пуцњави, и претставници колонија, и слонови зуби у холу...

— Дођавола са слоновим зубима, — дрекну сер Стафорд Крипс, — зашто сам ја онда понео собом Библије, трговачке мустре и експлозива? Где је индуски народ који ме, по вестима агенције Рајтар, обожава?

Сер Џон Клептон се усправи са олакшањем:

— Е, то ћете да извините, сер. Индуски народ није ту зато, што сам добио наредбу из Лондона да из своје области уклоним све непријатеље Велике Британије.

ЕПИГРАМ

Залуд сплетке и вештине,
Близу крај је трећег чина,
Сада други капу кроји.
Не помажу сад ујдурме;
Од Ламанша па до Бурме
Албион се јадан зноји.

Самртно пролеће

— Брже, сеци то! Хоћу још мало да живим.

Воли ме — не воли...

САВЕЗНИЧКЕ ПРИЧЕ

НИЈЕ ОПАСНО

Калкута. — Жена се обраћа Џону Макферсону, претставнику бирмингамске индустрије у Индији.

— Џоне — каже — мораћемо да убијемо нашег пса Хектора.

— Дођавола, а зашто?

— Нешто са њиме није у реду? Почео је да уједа и наше пријатеље.

— Ако је тако — рече сетно Џон Макферсон — онда овде у Индији неће имати прилике да некога уједе.

АМАНЕТ

Њујорк. — Банкар Хенри Џонсон је на самрти и позива свога сина да му да последње савете.

— Џиме — каже банкар — обећај ми да се нећеш никада бавити прљавим пословима око куповања акција.

— Обећавам, оче.

— Него се бави поштеним и часним пословима око продавања акција.

НЕПРОСВЕЂЕНИ...

Москва. — Чувени руски научник Павлов, који је одбијао сваку сарадњу са болшевицима, био је веома побожан и посећивао, уз специјалну дозволу, сваког дана цркву. Једном, при изласку из цркве, сретне га један красноармејац.

— Јеси ли ти био у цркву, друже?

— Да, одговори Павлов.

— И молио си се Богу?

— Да.

Красноармејац погледа у научника, задрма главом и узвикну:

— Каква ниска интелигенција!

У ПОЛА ЦЕНЕ...

Палестина. — За време немира у Палестини, високи енглески комесар посетио је претседника општине у Јафи, Арона Барарона, претећи да ће Енглези бомбар-

довати варош ако се немири наставе.

— А колико ће вашу владу да кошта то бомбардовање? — запитао је Арон.

— Око сто хиљада фунти.

— Аух! — узвикнуо је запрепашћено Арон. — Дајте ви нама пола од те суме, па ћемо ми сами да бомбардујемо нашу варош.

НАШ ЛЕКСИКОН

Аустралија

Аустралија је континент који је имао ту несрећу да га открију Енглези. Веома је мало насељен и има две врсте становника: Енглезе и Урођенике. На сваког Енглеза пада по 250 кв. километара земљишта, 8 оваца, 3 кенгура и једна берза. На сваког урођеника падају: по два енглеска жандара, једна тамница, пола метра ужета за вешање и десети део једног англиканског мисионера.

Аустралија извози војнике за сва енглеска бојишта, и то потпуно бесплатно. То је једина земља која нема гроб незнаног јунака на својој територији, већ на неких двадесет хиљада километара даље, и то тамо, где је Енглезима пало на памет да ратују. Аустралија увози на енглеске фронтове такође и вуну, што се веома много опажа по развоју енглеских »успеха«. Аустралијанци располажу једним оружјем званим »бумеранг« који се када се баца на непријатеља, враћа натраг. Енглези су један такав »бумеранг« бацили на Јапанце а он се вратио и распалио Аустралијанце преко главе.

Аустралија сада улази у поприште борбе, али се не очекује да ће скоро да падне, пошто Енглези још нису послали овамо генерала Вавела.

Савремена енциклопедија

Британина

Аутономија — финансијска привредна зависност од плутократског Сити.

Доминон — колонија која има право да се слободно жртвује за нас.

Европа — континент који се усудио да нам забрани, да га експлоатишемо за своје себичне интересе.

Горњи дом — кућа згодна за бадавањисање наших лордова и серова.

Колонија — земља која благодарној нашој цивилизацији, мора да се истроши и да осиромаша да би се ми обогатили. Ал' ако буде супротно...

Колонијални народи — види урођеници.

Министарство за информације — творница најнедоследнијих измишљотина.

Слобода штампе — право да се слободно штампају Рајтарови лажни извештаји.

Статус доминиона — најновије обећање Индији, које ће као и сва досадашња обећања остати само обећање.

Урођеници — људи који су, бар досада, умирали, да би ми живели. Не дај Боже, да буде контра.

ТУ СМО НЕНАДМАШНИ

Лондон, марта. — Претседник специјалне комисије за набавку изјава жаљења поводом напада енглеских авиона на неутралне градове, поднео је Черчилу извештај у коме каже:

— Изјаве жаљења набавио сам у великој количини. Биће их чак и за 1943 год. У давању изјава жаљења не може нас нико превазићи. Ту смо ненадмашни.

ЕНГЛЕСКЕ ПОСЛОВИЦЕ

Сваки је сам себи ближњи. Сваки за себе, а Бога за све нас Енглезе.

Добročинство почиње и остаје код сопствене куће.

Ко тебе хлебом, ти нећеш бомбама.

За добročинство — злочинство.

Пријатеља можеш преварити.

Ко умије њему двије, а нама све остало.

Чини добро — злу надај се, чини зло — не кај се.

МЕТЕОРОЛОШКИ ИЗВЕШТАЈ

На Атлантику буре и ветрови, на Пацифику клизавица и олује које дувају у правцу Аустралије и Калифорније, у Холандској Индији после буре завладало је лепо време; у Индији магла и слана, у Индијском океану облачно и ветровито. У Африци време променљиво, самум дува у правцу Суеца и Египта.

У Европи време лепо, само се у малој Азији облачи и може лако бити непогоде у Персији и на Кавказу.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрацију: Теодор Докић.

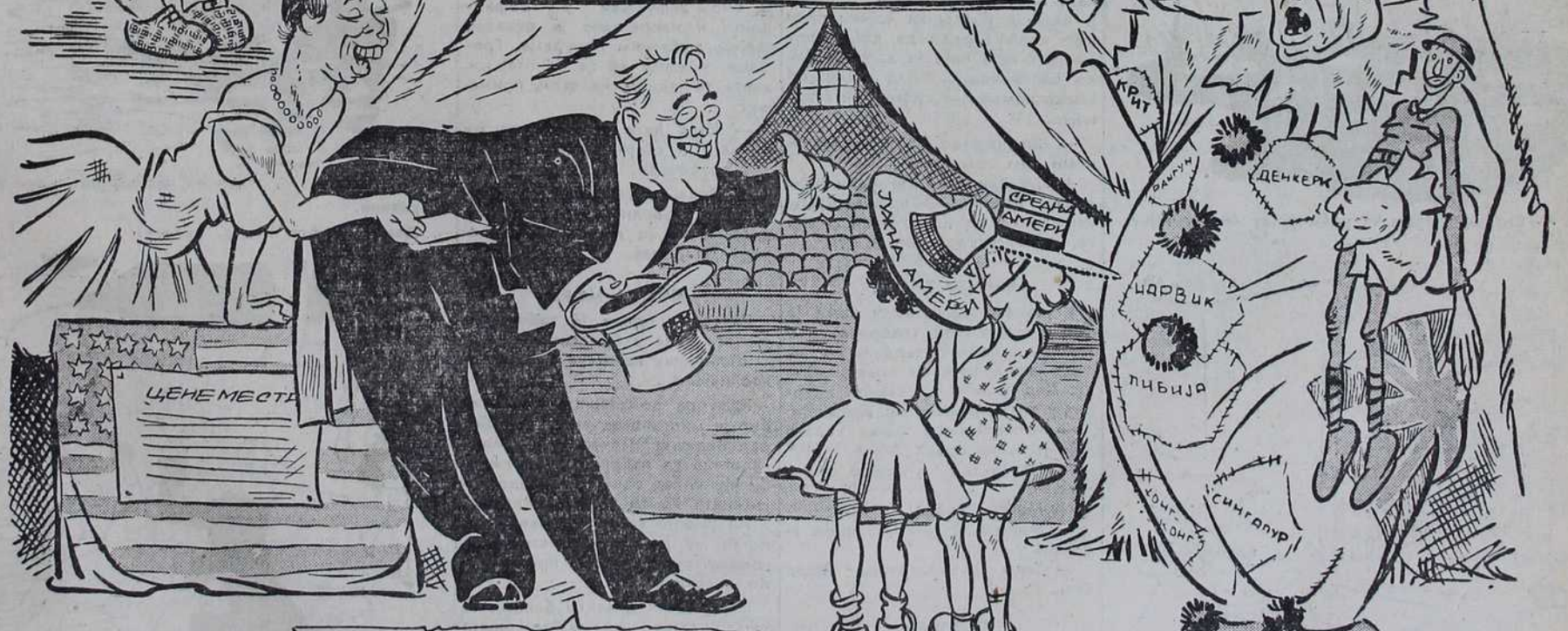
Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Телефон редакције: 25-592. Штампа: Штампарија »Луч«, Београд.

ЕКВИЛИБРИСТИ,
ИПРЯЧИ НА ЖИЦИ

Циркус „САВЕЗНИЦИ“

САМО ИЗВОЈТЕ ДЕЦО,
НИШТА СЕ НЕ БОЈТЕ.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

— Шта!... Седамстотина пира за половин капут! Јесте ли полудели!

— Е, драга госпођо, али са капутот добијате и флеку од аутентичне кафе.

— Заборавио сам да вам кажем да се у седној соби налази школа мачевања...

— Слушај, морам ти рећи једну слатку тајну. Очекујем роду!

Лекар: — Дођавола, па ви имате жестоко лупање срца.

На белом хлебу

— Ех пријатељу тешко је то! Моја је судбина запечаћена, нема више ни најмање наде. Мој досадањи живот приближава се концу, за неколико сати све ће бити свршено. Верујте, пријатељи моји, никада нисам ни помислио да ће са мном дотле доћи.

Говорио је тешко и суморно. Покушавали смо све да окуражимо друга, кога смо имали да изгубимо тако нагло, настојали смо да му прочитамо из бочију сваку жељу.

— Ајде једи, нудили смо га и показивали на најфиније деликатесе, које смо за то вече набавили. Али он је одбио са гађењем:

— Целатска гозба!

Најзад га наговорисмо. Сео је да једе а видело се да и не осећа шта ради. Као машина. Затим узме једну цигарету и дуго и дуго је гледао болно.

— Видите пријатељи, рече он са горчином у гласу — од свега најтеже ми је да се раставим са овом пријатељицом, која ми је

увек била при руци у најтужнијим часовима живота. Пушним је последњи пут.

Настао је дирљив тренутак за све нас, јер док је палио цигарету руке су му се тресле грозничаво.

— Последња цигарета! Шапутао је замишљено.

За време док је он пушио, сви смо ћутали, одједном је устао и рекао, прошивши руком преко чела и косе:

— То је дакле почетак краја!

Ујутро је пошао на свој тешки пут. Био је блед али миран. Свештеник је корачао поред њега, говорећи му нешто. Он га није ни слушао. Прошавши поред нас добицио нам је само још један тужан поглед. Био је то опроштај за увек.

А затим...

А затим се попео степеницама — до олтара, где се венчао са госпођицом Маријом и њеним милионима.

Скраћени поступак

Под владом Фридриха Великог сви су морали да траже од цара дозволу за женидбу. Једном барону умрла и четврта жена па је морао да се и по пети пут обрати с молбом цару.

Фридрих је прочитао његову молбу, замишљено климну главом и написао:

»Због тако велике употребе жена нека господин барон не моли за одобрење женидбе. Ово одобрење вреди за увек.

ИЗУЗЕТАК

Фридрих Велики није марио људе који претерано пију. Једном приликом, обилазећи један гарнизон у унутрашњости, саслушавши рапорт команданта пука, краљ упита колико има официра и да ли су ваљани.

— Официрски кор, Величанство, беспрекоран је, — одговори командант. — Само један капетан штрчи. Склон је пићу и сваки други дан је пијан.

Фридрих Велики се намршти, али ништа не рече. Мало доцније цео пук био је у строју спреман да продефилије испред суверена. Али, дефила није задовољно краља-војника, једна једина чета привукла је његову пажњу, и када је последњи војник прошао краљ нареди да дође командир чете чије је држање било беспрекорно. Кад командир стигне командант проговори стидљиво:

— Величанство, то је капетан о коме сам говорио...

— Пуковниче, — одговори Фридрих Велики, — препоручујем вам да се од данас и ви опијате, и то свакодневно.

МИСТЕР БРАУН

У једном друштву у коме је био и Марк Твен, говорило се о женама и неки су тврдили да постоје жене које су прави анђели. Кад запиташе славног хумористу за мишљење, он одговори:

— Ја знам само једног човека чија је жена прави анђео.

— Ко је тај? упиташе сви у глас.

— Мистер Браун!

— Мистер Браун! Па он је удовац!

— Тако је, одговори Марк Твен.

РАЗЛИКА

Генерал Масена, славни Наполеонов војсковођа, имао је ту слабу страну да се непрестано хвали својом лепотом и високим растом. И да у исто време прави упоређење са Наполеоновим мршавим лицем и ниским ста-

сом. То дође до ушију Наполеона. Приликом једног пријема Тилеријама, Наполеон се заустави пред Масеном и рече тако гласно да су сви могли да чују.

— Бенерале, ви сте виши од мене за главу, али не заборавите да ја могу да учиним да те разлике нестане...

ПОРЕКЛО

У једном отменом париском друштву, неки гиздџац приђе Александру Дими и упита га:

— Господине, да ли је истина да је ваш отац био мулат?

— Тачно је — одговори Дима.

— И да је ваш деда био црнац...?

— Савршено тако.

— И да је ваш предак био мајмун...?

— Истина је — одговори Дима уз општи смех. — Као што видите, моје порекло почиње тамо где се ваше свршава.

ДОБАР ОДГОВОР

Кнез Таљеран је био исто толико духовит човек, колико и велики дипломата. Једно време је био заљубљен у грофицу Конти и непрестано је опседао својим љубавним понудама. Грофица, у жељи да га се отараси, упита га једном на свом примању:

— Када ћете престати да ми причате о својој љубави од јутра до вечери.

— Онда, драга грофице — одговори Таљеран — када будем у стању да је докажем од вечери до јутра!

ВИЦ СА МОРА

Капетан брода је забележио једнога дана у бродски дневник: »Помоћник капетана био је данас пијан«.

Када се помоћник истрезнио био је много огорчен и љут због ове белешке. Почео је да моли капетана да избрише ту примедбу јер никад раније није био пијан нити ће се убудуће опити.

Но уместо сваког одговора капетан му је прочитао строгу опомену, оштампану на првој страни дневника:

»У бродски дневник бележи се само истина не сме се ништа брисати«.

Следеће недеље на броду је био дежурни помоћник капетана. Већ првог дана он је забележио у дневник:

»Капетан брода био је данас трезан«...

— Господине докторе, овог боксера никакво неможемо да успавамо. Кад год избројимо да девет он поново устане!

ПОЖАР У ХАРЕМУ

Најпре даме!

Бродономец: — Један од нас двојнице мора да се укљени.

Дама: — Али зашто, побогу!

— Кунем се да само тебе волим.

НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

Недеља, 22 март

Један мој пријатељ се данас венчао, па одосмо да му честитамо. Жена му је лепа, млада — али носи наочаре. Онако, узгред, један пријатељ га запита: — Сигурно имаш слабост према женама са наочарима. — Тако је, — одговори младожења — то је особина која ми се на њој највише свиђа. Знате, она носи наочаре које увеличавају, те ћу тако моћи да са овом својом чиновничком плаћом исхраним и жену...

Понедељак, 23 март

Одем данас код суседа на разговор. Седимо тако, у салону и ћаскамо, кад служавка унесе послужавник са чајем. Домаћин брзо прискочи да јој придржи врата, а домаћица јој просто оте служавник, рекавши љубазно: „Чекајте, то је тешко за вас“. Текво нежно и дирљиво поступање са служавком просто ме гануло. Нисам могао а да не кажем пријатељу.

— Ви веома лепо поступате са својом служавком.

— Како да не поступам — каже ми пријатељ — кад она са станом, храном и њених 300 динара има највећу плату у целој нашој породици.

Уторак, 24 март

Кад чекам на дуван често виђам у реду старију, нервозну даму. Данас нешто задоцнида па се развикала на све око себе.

— Срамота, — каже — да људи пуше и узалуд горе свој рођени новац. То је штетна навика — и скупа.

— Па када је тко, — каже јој један до ње — што онда, госпођо, ви купујете дуван?

— Да је за мене, — каже она — ја не бих никада ни дошла, него купујем за сина, а он је, знате, гимназијалац, па не сме да стоји у реду.

Среда, 25 март

Десило ми се и ово. Кунем се да је истина. Данас неко звони на вратима, па кад сам отворио, у собу уђе елегантан, отресит младић са кофером, типичан трговачки путник.

— Господине, — каже — иде пролеће. Треба и ви и ваша породица да се снабдете оделом, вешом, чарапама и осталим. О вама сам добио најлепше информације.

— А какву робу продајете? — питам га ја.

Он ме изненађено погледа.

— Робу! Не, ја уопште не продајем робу, већ неупотребљене текстилне књижице. Треба само да упишете своје име...

Четвртак, 26 март

Седим данас у бифеу са пријатељима, и разговарамо о свечему, кад један од њих поче слатко да се смеје:

— Шта ти сад паде смешно на памет? питамо га.

— Смешно ми је — каже он — какав ће годишњи биланс да изда наша кланица на јесен: Има да каже, рецимо: У току ове године, у кланици је заклано, 500 волова, 2000 свиња, 5000 јагањаци и 10.000 изнутрица. Ал ће то да буде-смејурија!

Петак, 27 март

Жали ми се данас један познаник: „Чудни су“, каже, „људи ови полови. Решио сам се да се после толико година причестим као што налаже наш обичај. Одем у цркву и дођем на ред, кад ме поп строго погледа.

— Јесте ли постили? пита.

— Разуме се — кажем му ја.

— Да ли сте озбиљно постили или само тако кажете? — Ама, сасвим озбиљно.

— Немојте да се шалите се вером. Ако сте само озбиљно постили... — прича даље поп. Чудан човек, једва сам га некака уверио да сам одиста постио“.

Субота, 28 март

У суседству се десило овакав догађај. Био сусед месец дана на путу па се јуче изненада вратио. Улази у спаваћу собу кад — његова жена у кревету са неким младићем. Сусед погледа — па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да долазим а заборавио да пошта не иде редовно. А могао сам себи да уштедим ову бруку...

Спортске БОДЉЕ

БУДУЋА ОЛИМПИЈАДА

Будућа лакоатлетска Олимпијада одржаће се у Аустралији. Особито интересовање влада за трчање на дугој стази. Енглези и Американци су поставили екипу коју нико не може стићи у — бежању.

ТРАЖИ СЕ ПАРТНЕРИ

Два водећа београдска лигаша остали су сами да одиграју пролећно првенство. Зато је расписан конкурс за још два партнера који ће с њима играти.

За сада су слаби изгледи да би се такви партнери уопште могли наћи јер ко са њима игра губи двоструко: на зеленом пољу и за зеленим столом.

МОТОРИЗАЦИЈА СУДИЈА

Најзад је пронађен начин да се судије заштите на фудбалским utakmicama. Они ће, убудуће, судити из тенка и тако ће бити потпуно сигурни од напада играча и публике.

ТРЕНИНГ ПЛИВАЧА

Они, који упражњавају водене спортове пронашли су идеалан базен за тренинге. То је онај простор пред железничком станицом, иза парка, гед увек има воде. Тренинг траје преко целог дана.

— Да, Хектор ће ме пратити кроз прашуме Конга. Путовање ће трајати две године.

— Није ни чудо, са псом који застаје код сваког дрвета...

У ЗАВОДУ ЗА ГЛУВОНЕМЕ

— Шта господин жели?
— Хоћу да се оженим.
— Па није ово завод за посредовање...
— Знам, ја баш хоћу девојку из вашег завода.

ПРИВРЕДНЕ ВЕСТИ

ЈЕДНА ОДЛИКА БЕОГРАДСКЕ ЧАРШИЈЕ

Београд је једина варош на свету, где се човек који дође да купује не сме управљати по фирмама. На пример, брашно се купује код лимара или чиновника, шећер код месара, месо код кафеџије, ракије код пекара, цигарете код келнера, штоф код бакалина, гвоздену робу код пластичера, огрев код музиканта и т. д.

ДА НЕ АКОНТИРАЈУ

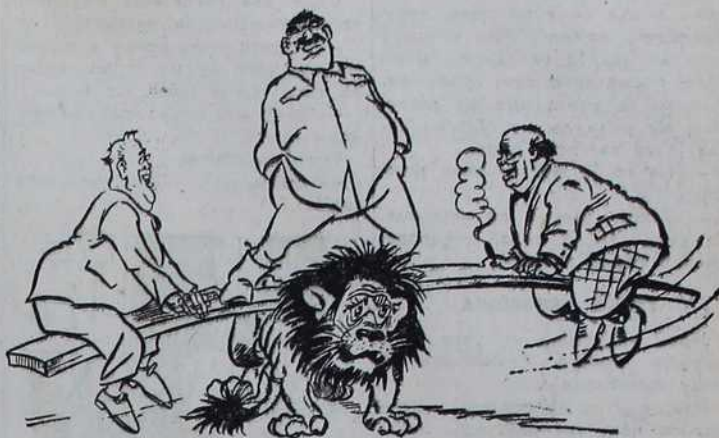
Пошто је доказано да Београђани своје следовање у шећару добијају уназад, на крају месеца.

Тако нико није у могућности да се ослади пре времена.

ПОЗОРИШНИ РЕПЕРТОАР

Москва — „Подвала“.
Лондон — „Све саме лагарије“.
Вашингтон — „Сто милиона долара“.
Сиднеј — „Избирачица“.
Делхи — „Голгота“.
Бурма — „Срећни дани“.
Каиро — „Посао је посао“.

Клацкалица

Лав: — Једнога сам некако и држао, али сву тројицу не могу!

ТУГОВАНКА ЈЕДНОГА МОНДЕНА

Шта ми вреди што сам леп И што ми је препун џеп, Затворен ми сваки пут Јер је корзо укинут, Даљи излет није лак Врло слаб сам ја пешак, Иш, иш, иш Идем у Макиш Добио сам и ашов То је за ме поса нов, Јој, добићу жуљ Кад прекопам муљ. Шта да радим, у тој беди Протекција слабо вреди Тата, мама, иш, иш, иш, Зар баш морам у Макиш Што с' ашовом да се млатим Када могу да га платим, Ја сам младић фин Правог газде син, Ко ће ићи сад у клуб Кад ја радим пос'о груб, Због овога четир' даме На излет ће ићи саме Ко ће вести све да зна, Кад у Макиш одем ја Сад све питам, не у вицу Где треба да бијам жицу, Иако сам дечко млад Никако не прија рад, Ја продајем само зјале Зато ме на корзу хвале, А кад узмем ашов ја Оде моја слава сва.

Штампарске грешке

По цео дан је ишао из бокала у бокал (локала у локал). Рузвелтова жена (жеља) је неискрена и злонамерна. Черчилова ташта (машта) је прекомерно развијена. Сингапур је пао и ако је имло довољно лопова (топова) за одбрану.

Мали огласи

Молим симпатичног господина са којим сам пре неки дан заједно била у реду за цигарете, а који ми је причао да има џак белог брашна, нека ми се јави ради заједничког изласка у шетњу. Брак није искључен. Циц-блондинка.

Примам у залогу или купујем старе ствари: половне џепанице, поцрнело брашно, отврдле просте и тоалет сапуне, пресушено месо, матору сланину и остале старудије. Интерес не наплаћујем, него узимам само ушур. У случају продаје плаћам највише црно-берзанске цене. Радња код »Сунца« — Теразије.

Тражим симпатичну и лепу дактилографињу, која зна помало да пише и на писаћој машини.

ДРУШТВЕНА ХРОНИКА

УВОДЕ СЕ ОМНИБУСИ

На линији Берам—Теразије уводе се поново омнибуси и то: Мите »Црвца«, Пере »Жмире«, Стеве »Црвцета«, Боке »Дрце«, Јоце »Торе« и Паје »Крње«.

Цена је три динара од персоне. Гурање, псовање и пушење дозвољено. Особито корисно за црна и тевет одела.

СЕТИО СЕ

Учитељ: — Ко је био Колумбо?
Ђак: — Колумбо... Колумбо... на врх ми је језика.
Учитељ: — Па сећаш ли се оне историје?... Знаш за Колумбово јаје?
Ђак: — А, да, сетио сам се. Колумбо је први донео јаје у Европу.

ПРОБЛЕМ

Професор Павловић шета Калемегданом замисљен. Два пријатеља заустављају га и питају: — Посматрамо вас одавно, Сигурно мислите на неки философски проблем?
— Погодили сте, одговори професор. Жена ми је јутрос рекла да је већ две године нисам пољубио, па сада размишљам о томе, кога сам ја то уопште љубио за ове две године.

СИТНЕ ПРИВРЕДНЕ ВЕСТИ

Оскудица свих врста мазива настала је у Енглеској. Чак и државна кола шкрипе.
На стоковима злата у Америци примећују се неке пеге. Амерички економисти предвиђају помрачење злата. На основу ове констатације Рузвелт је наредио да се ово злато чим пре утроши у »Добротворне сархе«.

У Аргентини је наређено поновно бацање кафе у море, сходно споразуму са С. А. Д. Сматра се да ће овим бацањем кафе у море бити онемогућена победа противника С. А. Д.

На домаћим пијацима, свиња има доста, али се за њих траже и свињске цене.

Довоз јаја је приличан. Пиљари их плаћају по 200 динара 100 комада, према ценовнику Комесаријата за цене, продају их за 250—300 динара, а према стварности — како кога огуле.

И ОН ЈЕ ВАЖНА ЛИЧНОСТ

Муж и жена читају новине. Наједном ће муж:
— Видиш, жено, новине пишу и о мени.
— Е, а где то, дај да видим?
— Па ту: »сваког дана пролази преко новог моста око 50.000 људи«, а видиш један од тих сам и ја.

У сезони поплава

— На место аутомобила, који сам јуче кдо вас поручио, желео бих сад један моторни чамац!

НАШИ ЛУДИ И НАШИ НРАЈЕВИ

У СЕДМОМ НЕБУ

Један добро расположен човек враћа се кући пред зору. Прелазећи преко моста угледа у води месец. То га задржа и он поче посматрати овај феномен. Жандар га упита шта то гледа. Овај му рече да му објасни каква је то светлост доле.

— Па то је месец, рече жандар.

— Тако! зачуди се пијаница. Па како сам ја онда, дођавола, доспео овако високо?

ГРУБА ПОГРЕШКА

Један индустријалац узео је у службу новог служитеља за своју канцеларију.

Првога јутра долази овај и пријављује неку госпођу, која жели да је господин прими.

— Је ли лепа? пита господин.

— Дражесна! одговара слуга.

После другог разговора с госпођом индустријалац позва слугу и рече му:

— Ти се ништа не разумеш у лепоти жена! Зашто си ми казао да је дражесна?

— Ја сам веровао... да је то... ваша жена... и онда, из учтивости...

— Да, то је одиста била моја жена! уздахну дубоко фабрикант.

— Догодине ћемо безусловно ићи у планине.

УЗАЈАМНО ПОВЕРЕЊЕ

Један човек, који никоме није веровао, укрца се на брод и добије кабину, заједно с једним другим путником. Чим је загледао сапутника, одмах му се није допао. Када је сапутник, мало после, изишао из кабине, он купи своје драгоцености, и стрпа, заједно са својим новцем, у један куфер, па све то однесе комесару брода и предаде му рекавши:

— Пре свега имам да изјавим да нимало не сумњам у свога сапутника, кога сматрам поштенним човеком, али, за сваки случај хоћу своје драгоцености и свој новац да оставим у бродску касу.

— Врло радо ћу примити, али вам морам напоменути да је и ваш сапутник, пре неколико минута, донео и депоновао своје драгоцености, уз истоветну изјаву.

— Баш си нека кукавица!
— Бојиш се мртвог лава, а што би било, да дође живи!

ВЕШТИНА И БРЗИНА

Седе два господина на клупи на Калемегдану и разговарају:

— Пазите оног дечка у жутом капуту, како су му страшно криве ноге! рече један од њих.

— То је мој син! увређено процеди други.

Први се збуни:

— Боже мој, како му лепо стоје!

Обијач: — Могу ли да узем на зајам неки криминални роман!

МУДРОСТ БИТИ ЛУД

Стару Личанку позвали на суд да сведочи за једно убиство. Судија пита бабу:

— Јеси ли ти видела кад је овај овде убио оног човека.

— Боме виђела, одговори баба.

— Уби ли га коцем?

— Боме коцем.

— Уби ли га секиром?

— Боме секиром.

— Уби ли га пушком?

— Боме пушком, понављала је баба.

— Ти си, бабо, луда.

— Боме, синко, луда.

— Хајде, иди ти, бабо, кући.

— Боме, синко, кући, рече баба.

По повратку у село, сељаци се окупише око бабе и почеше да је запитују како је било на суду.

— Боме лако, одговори баба. Бенасте пунте намах кући, а паметни осташе у решт.

— Мој дед није никад слушао туђе савете.

— Зар је био тако тврдоглав!

— Не, само је био глув.

РЪАВО ДРУШТВО

На једном фалсификаторском процесу оптужени је био ослобођен јер му се није могла доказати кривица.

Пошто је прочитао пресуду, судија се обраћа оптуженоме:

— Мислим да сте се могли уверити колико је порота имала обзира према вама. Не заборавите то, и у будуће се клоните рђавог друштва.

— Господине судија, одговара оптужени узбуђеним гласом, дајем вам часну реч да се више никада нећу наћи међу вама.

ИПАК ЈЕ МОГУЋЕ

— Од чега ви живите? пита лекар болесника, који болује од болести изазване претераном употребом алкохола.

— Само од воде!

— Од воде? То је немогућно!

— Ја сам учитељ пливања.

ПАМЕТНА БРАДА

Решио попа да врше жито, позвао свог слугу Циганина и рекао му:

— Нађи за сутра надничаре и спреми све што је потребно, јер сутра вршемо.

Циганин је почео да уверава попа да ће сутра бити кише и да зато одустане од вршидбе.

— Ама каква киша, човече, одговорио је попа, кад ево у Вечитом календару пише да ће сутра бити леп дан.

— Биће, биће, оче, сутра кише, упорно је тврдио Циганин. Чим мене засврби брада, киша мора да падне.

Попа се није освртао на Циганинова претсказања, него је отпочео вршидбу. Али, у подне небо се за час натушти, поче да дува јак ветар, а киша да лије као из кабла. Надничари и Циганин а за њима и попа, до голе коже прокисли једва су доспели под кров.

Попа је после тога узео Вечити календар, изнео га у двориште и натакао на један шиљак на плоту.

— Кисни, кисни, — рекао је попа, — кад је циганска брада паметнија од тебе.

— Реци, мили мој, хоћеш ли да стално живимо овако усред природе!...

— Хоћу, али само лети!..

ПОПИНЕ ПРОПОВЕДИ

Дигло се цело једно банатско село владици, да тужи попа што им сваки пут са прекадионице говори једно те исто.

— А шта вам то говори? упита владика.

— Преосвећени, не умемо ти рећи, одговореше сељаци.

— Па шта онда желите, одговори владика. Још нисте научили ни то, а већ би хтели нешто друго да чујете.

ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

Два познаника разговарају о скупоти и један ће рећи:

— Е, да ти знаш како је у Панами живот био леп и јевтин. Тамо кад купиш пакло дувана, трговац ти поклати упаљач.

— Шта ће мени Панама, одговори други. У Марсељу код кројача кад одеш да купиш дугме, он ти да уз дугмета и одепо.

ЈЕДАН НЕСРЕЋНИ МУЖ И ЊЕГОВА ЗЛА ЖЕНА

Пензионер Јоца имао је жену која му је потпуно загорчила живот, а увек је пред светом испало да је она мученица. Једнога дана дође и најгоре. Г. Јоцу позваше у квартал.

— Ваша жена оптужује вас, рече члан, да сте у току последња три дана двапут покушали да је отрујете.

Господин Јоца се сав пренерази, али се брзо прибра и рече:

— То је најобичнија лаж, г. члане. Кунем вам се да нисам ни у сну помислио, али да се то доказало, захтевам да се одмах, на лицу места, изврши аутопсија.

НАЈБОЉА МАРКА

Од разних марака нових ципела најбољу каријеру је направила марка »Врбовина«, која је најјевтинија и најмање пролушта воду.

Јанаћково писмо

из Лесковаца

Удесија сам се за Врбицу и салте једна клепетуша фали па да биднем коплетан. Врбица је с'г по најглавни празник, за тој сам искочија откуде дом да си наберем врбу и да си купим нове дреје. Ама, за тој ће да запне, због зашто је Врбица у зимско време па сам узеја једно суво драце а за дреје треба картишка, а кој па данске нема цедуљицу кад си пазарујеш за готовину. Затој ћу у старе дреје да дочекујем Велигден а јајца ћу фарбам сас црни лук због зашто оваја болтације копирали штосове од апотекари; ем је малецко, ем је поскупо.

Врбица, тој ти је дечији радост, ал' оваја наше артирепке и гушодавке, наше домаћице, изврнуше му тој адет и с'г је Врбица радост за трепетљике, а жалос' за мужа, због зашто ни се скупо фаћа. С'г је дошеја зе-

ман да си жене пуше тутун, бистре политику и тепају але по сокаци, а муж си седи на куде дом и гледа си работу. А ко је видеја фајду од жењење, работење и зевзечење. Ники. Па и ми ће с'г видимо фајду што су жене постале мужи, а и мужи жене и кукумавке. Тој је за баксуз и сваки муж и еснаг-човек кој' не умеја да си дресири домаћицу, нека си скида мустаћи и обукује женске дреје.

А с'г си одо на станицу да си израније фаћам ред пред вагони, због зашто су гушодавке и ајмане направили калабал'к и гурему па се човек не може качи у воз брез голему гурьаву. А кад се будем врнуја на куде Лесковац, оћу ви пошальем фарбани јајци да се проведете за Великден кад је Ристос рипнаја.

Ваш Јанаћко

ТЕЖАК ПОСАО

Новинар: — Колосално! Имате 99 година! А у чему је тајна ваше старости?

Старац: — Нисам никад ни пио ни пушио, умерено сам јео, солидно живео, клонио се жена... Али имам једног брата, тај има 101 годину. Ено га тамо у соби...

Новинар: — Могу ли с њим да разговарам?

Старац: — Не можете, лежи пијан као свиња...

КАД ЈЕ КЛИЈЕНТ ДОВИТЉИВ

Адвокат: — Дакле ви желите да вас ја браним? А имате ли новаца да платите хонорар?

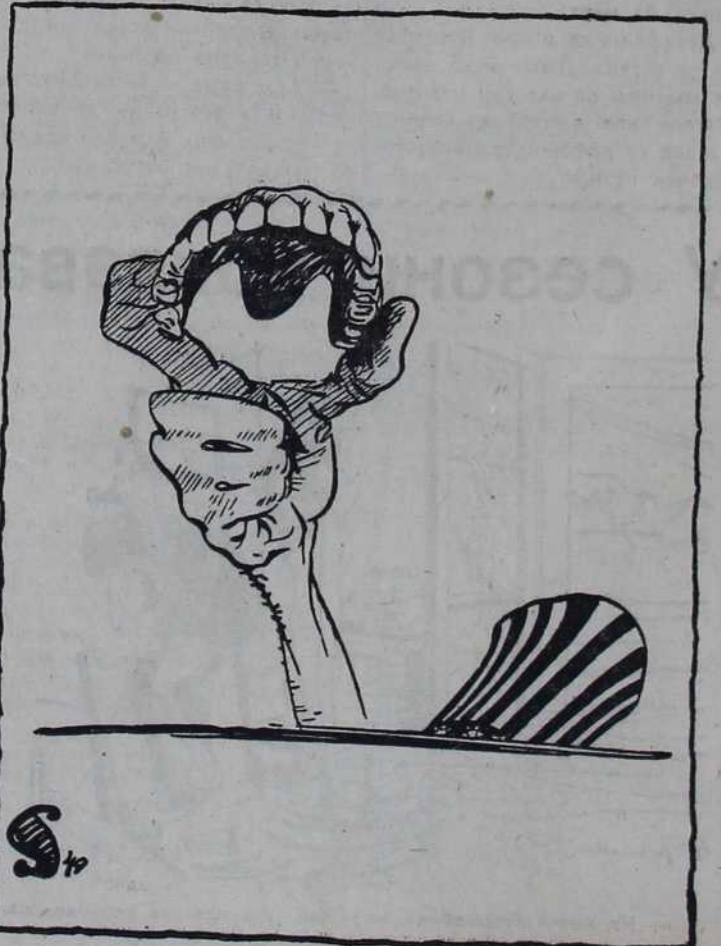
Клијент: — Новаца немам, али имам један брилијантски прстен и златан сат...

Адвокат: — Добро! А зашто сте оптужени?

Клијент: — Ради крађе брилијантског броша и златног прстена!

Како мами **Теризија** замисли...

... да је Рузвелт показао Јапанцима зубе

Женске вести

— Хтео сам да ти донесем једног мајмуна, драга, али капетан није дозволио!
— Не мари ништа, драги! Шта ће ми мајмун, кад си ти ту!

Прија-Сока: — Данас сам села на новообојену клупу и одмах ми је муж купио нову хаљину.
Прија-Наста: — А где је та клупа била?

Судија: — Зар вас не гризе савест што сте покрали једну тако сироту жену?

Лопов (чешући се): — Нешто ме гризе, али баш не знам је ли то савест или бува...

Издавач: — Ја издајем само позната имена.

Писац: — Врло добро! Ја се зовем »Петровић«!

Уротитељка: — Како смо морали да пошаљемо лавовску кожу на чишћење, то се ове вечери лав појављује без коже.

— Ах! докторе, не могу никако да спавам.

— Даћу вам нешто да ноћ проведете мирније.

— Онда, докторе, платите моју кирију!

Једна сељанка тужила је суду свога мужа због злостављања.

— Па добро, пита је судија, какав повод твој муж узима да те туче?

— Ах, г. судија, не узима он повод, него батину.

— Молим вас, где је ординација зубара Јовановића?

— Идите овом улицом, па ћете већ чути.

— Зашто толико плачеш, човече?

— Умрла ми је жена...

— Па ти си је увек злостављао!

— Зато и плачем... Више немам кога да злостављам...

Жена: — Ах, да ли се може шта горе замислити него удаја без љубави.

Госпођица (уседелица): — О, може.

Љубав без удаје.

— Знате, наша је служавка бивша илизацица на леду.

— Зашто ме волиш?

— Па ја те не волим! Ја само варам мужа с тобом.

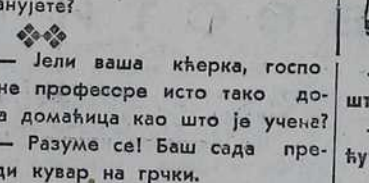
— Ах! како су гадни људи. Кунем вам се да се никад неби преудала да мој муж није умро...

Она: — Можете и ви пробати, али вам кажем да је тата избацио већ три кандидата кроз прозор!

Он: — Ех! А на коме спрату станујете?

— Јели ваша кћерка, господине професоре исто тако добра домаћица као што је учена?

— Разуме се! Баш сада преводи кувар на грчки.

— Баш се радујем, господине полицајче, што сам вас срела! Да ли бисте ми могли рећи где се издају шоферске дозволе!

Мајка кори кћерку:

— Забога Мицо, како си могла да наређаш толико двојке. Само из латинског имаш петицу. Откуд то?

— То је због свадбеног пута, који намеравам да проведем у Италији.

— Шта бисте ви, господине, рекли некоме ко би сео на ваш шешир?

— Да је идиот и магарац!

— То сам хтео да знам... Сели сте на мој шешир!

Учитељ: — Децо, ко уме да ми каже, када је једна мајка најсретнија.

Перица: — Сваког првог, када тата донесе плату кући.

— Шта кажете, дуго говорим! Па видите ваљда да у опште не говорим!

— Зашто сте постали вегетаријанка?

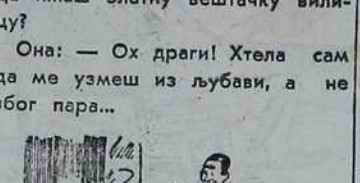
— Зато што ми једино пиљар даје на вересију.

— Ја бих желела да добијем мужа који би био тако добар, да би се његова доброта граничила са лудошћу.

— Па други те не би ни узео.

Он: — Зашто ми ниси рекла да имаш златну вештачку вилицу?

Она: — Ох драги! Хтела сам да ме узмеш из љубави, а не због пара...

— Зар немате ништа против што ваша жена пева на радију!

— Ни најмање! Могу да је ућуткам кадгод то хоћу.

— Слушај жено, овај мој бријач баш ништа не сече.

— Е, ти претерујеш, пре пет минута сам са њим отворила једну конзерву, био је одличан.

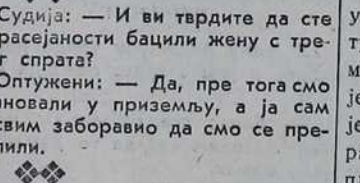
Судија: — И ви тврдите да сте у расејаности бацили жену с трећег спрата?

Оптужени: — Да, пре тога смо становали у приземљу, а ја сам сасвим заборавио да смо се преселили.

— Прочитала сам у новинама да тражите куварицу?

— Задочнили сте. Место је већ попуњено.

— Онда... да дођем сутра.

— Дакле, ваш муж прави толику буку по кући.

— Да: прави машину за тотално угушивање звука.

Меч - бокс

У недељу ујутру аутор ове стварчице укицало се као диван, и пошао да гледа меч-бокс, или како се то већ друкчије стручно каже. Но претходно је свратио у цркву и Богу се скрушено помолио... да на мечу случајно не добије... батине. А једну свећницу обашка запалио писац, усрдно молећи Господа да му у Радничкој комори сачува резервисано место, које је купио у претпродаји. Не интересује аутора богзна како баш сам меч-бокс, нити он тачно зна да протумачи сврху тог разбијања носева у дупликату. А ипак иде тамо, решно човек да се... култивнише. Из књиге данас тешко да се нешто научи, ако је човек иоле глуп. Није култура само у њој. Данас се човек боље култивнише... песницом, лупајући га њом по носу, на тај му се начин пре улије у главу оно што треба. Видели смо на пример како од црноберзијанца постаје... човек, и то чак може. Помоћу тридесет две постаје се... коцкар, или још боље, чистач улица. А помоћу двадесет и пет... човек. И на тај начин збиља смо почели без све шале да лиферујемо... људе. Као у фабрици хартије. Скупиш ђубре од старе хартије, и крпе, тако рећи скопца и конопца, измелеш, и, добијеш фини, гладак производ. Слична фабрика отвара се ускоро на... Теразијама. Ако се, друже, бавиш црномањастом берзом, ту те лепо самељу помоћу хемиско-физичке формуле »двадесетипет«, и добије се фини, гладак производ. Та теразиска јавна фабрика, у којој се црномањаста берзијанца мељу у људе, неће имати ниједан димњак. А ипак, све ће се... пушити, а цене ће... падати.

разумели. Нећу да кријем, ја имам сто динара, али, право да вам кажем, треба ми још више!

— Море, рекао је писац, право да вам кажем у очи, изгледа ми да ви нешто врдате, а овамо све право да ми кажете!

— Е па лепо! рекао је човек који није хтео право да каже. Најзад, право да вам кажем! Један лудак нуди ми сто педесет динара за улазницу, пошто су све распродате!

— Аха, скочио је писац и лупио се по челу, аха! Црноберзијанац, а! Држ'те га, црноберзијанац, жандари!

Али човек је био брз као аморова стрела замочена у... рецимо у јуч. И за трен ока је ишчезао у гужви, као... рецимо као љубав, обзиром на аморову стрелу и јуч, и рецимо као буђелар, обзиром на гужву. А аутор је полако почео да се пробија лактовима ка улазу. И скоро му је директ било непријатно кад му је један клинац предложи:

— Чиле, ћеш ме убациш!

Избрцнуо се писац на мангупа, љутито, коснула га та ствар скоро право у срце... ни сањао није да већ личи на... чилета, мислио је да је далеко млађи.

Но дошавши до улаза, аутор је нагло извадио прст из носа и метнуо га онако слинавог на чело, замислио се у тренутном стању, и вратио се пред улаз. Потражио је неког очима, севнуо радосно, и полако пришао оном црноберзијанцу и иза леђа га дискретно ухватио директно за лакат.

— Немојте господине, молни вас! завапио је човек који је имао сто динара, и који је хтео да има сто педесет.

— Ђут! дрекнуо је писац пригушено. Ђут. кад говорим! Деде, где је онај што даје петнаест банке за карту! Покажи ми га, па ти нећу ништа! Да га ја научим памети!

Човек који је имао сто динара, и који није имао сто педесет, проказао је дотично лице писцу, и одмах побегао... А аутор је сутрадан са сто четрдесет осам динара у џепу задовољно своју радозналост за меч-боксом; са сто четрдесет осам, а не са сто педесет, јер новине коштају два динара.

СТАРЕ СЛИКЕ

— Еуалкио, неврјернице... Баш сам прочитао у овој књизи мемоара, да си ме ти године 1705 преварила с витезом Вилибал-хтео право да каже, нисте ме дом.

Раварлови црнчињаји

Знао им је слабу страну

СПОСОБАН ЈЕ ОН

Лондон, марта. — Сада после пада Рангуна и губитка најзначајнијег дела Бурма Черчил је одредио за гувернера те земље генерала Александра. Енглеске новине пишу да је он врло енергичан војсковођа. Као доказ наводе да је одлично организовао повлачење из Денкерка.

НОВИ ВРХОВНИ ЗАПОВЕДНИК АУСТРАЛИЈЕ

Сиднеј, марта. — Пошто је побегао у Аустралију и оставио на цедилу своје војнике у тврђави Корацидор на Филипинима, амерички генерал Мак Артур постао је врховни заповедник оружаних снага Аустралије.

— Ја ћу бранити Аустралију, изјавио је Мак Артур, као што сам бранио и Филиппине до последњег даха, то јест док не буде чврсто за мене и моју породицу.

ДВА РАСПОЛОЖЕЊА

Вашингтон, марта. — На банкету приређеном од стране Рузвелта, присуствовали су Литвинов, његов друг Халифакс и Халифаксов кинески друг Сун.

На овом банкету одржан је надгробни говор Холандској Индији, састављен са великом реторском вештином, из којег избија у отменом тону кукњава, дрека и преклињање за помоћ Рузвелту.

Рузвелтов одговор је гласно: — Господо, ја вас и овом приликом уверавам да ћу вам дати ефикасну помоћ, па ако баш хоћете и — писмену.

После ове конференције, доминирају два расположења, једно је горко — киселог укуса, а оптимистичко је, док је друго сладуњаво, али песимистичко.

Засенуло му очи

ЕЛЕОНОРА: — Ренла сам ја теби, Франклине, да не гледаш у ово сунце без црних наочара.

ДУХОВИТО ПИТАЊЕ

— Прва помоћ, која се указује смрзнутоте, јесте трљање снегом.
— Добро зими, али шта да се ради у лето кад нема снега?

ОПРАВДАЊЕ

Ловац: — Сирота животињца! Жао ми је што сам је убио.
Пријатељ: — Не секирај се, драги пријатељу, то ниси намерно урадио.

ЊЕНА СНАГА

— Мога мужа одвикала сам од пушења.
— За то је свакако од његове стране била потребна велика морална снага...
— Од њега морална, а од мене физичка.

ЗБОГ ЊЕ

— У реду, друже, дођи к мени у недељу, биће паметних и интелигентних људи.
— О, драги мој, ја не долазим због интелигентних људи, ја долазим због тебе!

У ШКОЛИ

— Ко је била Катарина Велика?
— Грета Гарбо!

ЈЕДИНИ ЛЕК

— Госпођице, вама није ништа, али сте ви у оним годинама, када девојка треба да се уда...
— Али, господине докторе, ја сам удата жена!
— Тако, онда се разведито!

ИЗЛЕЧИО ГА ЗА УВЕК

— Јако сам вам захвалан, господине докторе, на труду.
— Па ја вас никада нисам лечио.
— Не, али сте лечили мог стрица, кога сам ја наследио.

НИЈЕ НИ ОН НАИВАН

— Рећи ћу баба-роги да ниси био добар!
— А ја ћу рећи извршиоцу да си мамин накит сакрио код бабе!

Последње вести

СТЕВАН СРЕМАЦ И НАЈАЧИ БАК У РАЗРЕДУ

Покојни Стеван Сремац, као професор реалке, уђе једног дана у четврти разред да одржи час. Поред све воље није могао ништа да ради, јер је у петом разреду била толика граја да његово предавање нису могли ђаци да чују.

Сремац посла једног ђака у пети разред:

— Иди и реци оним магарцима у петом разреду да не галаме.

Ученик оде и однесе поруку својим старијим друговима.

Али се из учионице петог разреда још увек чула граја. Сремац то наљути и он оде сам у пети разред. Бука одједном престаде и сви скочише на ноге.

— Ко је најјачи међу вама! упита Сремац.

Сви погледаше у једног стаси-

тог Чачанина, који је седео у последњој клупи.

— Кажу да сам ја најјачи! рече овај снебивајући се.

— Изиђи.
Када Чачанин стаде поред Сремца, овај му одвали једну добру шамарчину.

— Ево теби, рече му Сремац, а ти се сада разрачунавај са осталима.

ДА БИ СЕ ИЗБЕГАО НЕПРИЈАТНИ ДЕМАНТИ

У једну редакцију упаде један човек и још с врата поче да виче:

— Данас сте објавили моју смрт. Молим вас да то демантујете одмах.

Уредник локалне хронике га прими и најучтивije му објасни:

— То је немогуће што ви тражите, наше новине никад ништа не демантују, што једном објаве. Али ћу вам предложити један други аранжман: у наредном броју листа донећемо ваше име у рубрици »новорођених«.

МОДА У АМЕРИЦИ

Џон и Рециналд заљубљени су до ушију у мис Мери Тајлор. Обојица су хтели цело вече да играју с њом, па су се око тога и посвађали.

Пале су увреде, и они, као прави Јенки, решише да оперу част једним бокс-мечем. Одоше у засабну собу и борба отпоче. У шестој рунди Рециналд је био нокаутран. Џон брзо дотера своје одело у ред и победоносно уђе у салу.

Међутим, мис Мери нестало је. После дугог времена Џон је пронађе у дну сале у друштву неког центлмена.

— Јесте ли видели како сам брзо свршио с њим? обррти се он девојци.

— Не, одговори наивно Мери. За то време сам играла румбу са мистер Астором, он диано игра. Сада смо се баш верили.

НАЈВЕЋА ВЕШТИНА

Два сељака на вашару посматрају циркуску претставу.

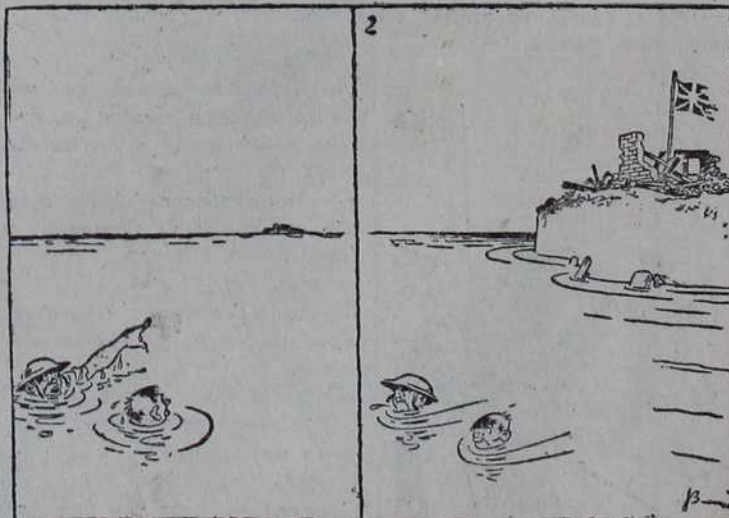
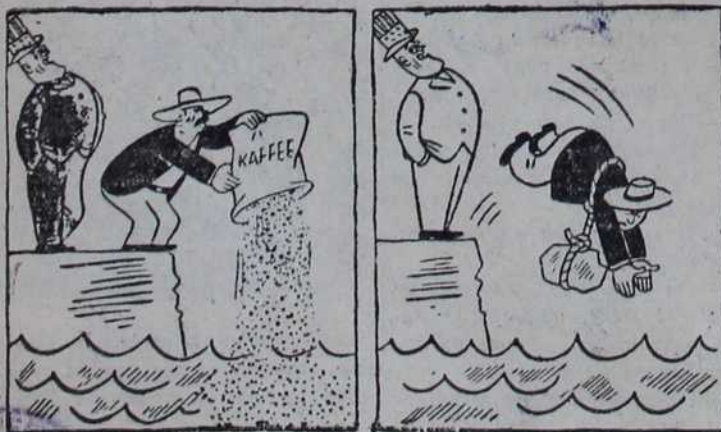
— Ала изводе, киша их убила, вели један.

— Није то никаква вештина, мрзовољно каже други.

— Како, брате, да није вештина?

— Тако лепо. Вештина је да прогуташ артијцу, па да добијеш признаницу о плаћеној порези.

Слика без речи

— Спасени смо, ено једног о-страва!

— Дођавола, то је наше о-страво!

Бодљикаво штресе

Уредиштво и Администрација,
Београд, Јакшићева 4-а/II

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 4 АПРИЛ 1962

БР. 49 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

АНЕГДОТЕ

БИСМАРК И ЖЕНЕ

Гвоздени канцелар Бизмарк није баш имао најласкавије мишљење о женама које се мешају у мушке послове. Једна уверљива поборница женског права гласа му зато рече у једном друштву: — Екселенцијо, када бисте ви били мој муж, ја бих се отровала!

— Госпођо — одговори мирно канцелар — када бисте ви били моја жена, ја бих се сам стровао!

БАЛЗАК И БЕРБЕРИН

Између романтијера Балзак и његовог берберина води се овај разговор новембра 1839 године: — Шта је вама па сте тако збуњени? упита га Балзак.

— Чуо сам из најпоузданијег извора да ће после Нове Године пропасти свет. Другог фебруара поцркаће животиње, а четвртог поумираће сви људи...

— То је страшно! — узвикну Балзак. А ко ће мене обрјати трећег фебруара.

ВОЛИ МУШКАРЦЕ

Један енглески дипломата на шведском двору, у време краљице Кристине, упита једном владарку: — Говори се, Ваше Величанство, да ви страшно мрзите мушкарце. Је ли то тачно?

— Напротив, ја их волим. Али знате ли зашто их волим? Не зато што су мушкарци, него зато што нису жене.

ДИМА И ИЗВРШИТЕЉИ

Александер Дима је вечито на тезау са дуговима и извршитељима. Једног дана код њега упаде један судски чиновник са речима: — Господине, молим вас, за прилог од 15 франака да сахранимо једног сиромашног извршитеља.

— Са највећим задовољством — одговори Дима. — Ево вам 30 франака па сахраните одмах два извршитеља.

КАВАЉЕРСТВО

Пред једном концертном двораном у Лондону срела је нека дама славног пијанисту Падеревског.

— За данашњи концерт распродане су све карте, рекла је дама. Да ли бисте ви могли да ми уступите какво место, пошто је дворана потпуно распродата.

— Располажем једним јединим седиштем, Миледи, одговори јој славни пијаниста. Ако будете задовољни, ја ћу да вам га уступим.

— С нарочитим задовољством примам вашу понуду. А где је то место?

— За клавиром, Миледи, одговори Падеревски.

СТРАНЕ ВЕСТИ

Моцарт и Росини

Поводом прославе Моцарта у Паризу, приликом једне вечере подигао је неко чашу у част творца „Дон Жуана“. — „Нека живи Моцарт!“ викали су сви присутни. „Мир, мир“, прошапута уверљиво Росини, „боље да пијемо у наше здравље. Моцарт ће и онако живети дуже од нас!“

ПОКЛОН

Гроф Пар, ађутант царев, путовао је по Оријенту са Фрањом Јосифом I. У једног Арапа опазио је врло лепог дората, којег је хтео да купи. Посредством тумача запита Арапина, да ли хоће да му прода овог коња. Арапин заврти главом, а тада приђе грофу Пару и поклони му коња.

Пар се захвали, извади новчаник и поклони Арапину један дукат од десет круна. Преко тумача објасни Арапину да по слици на дукату може препознати његовог цара.

Арапин прими дукат, приближи га очима и опет преко тумача саопшти грофу: — Моје очи су слабе; господине, ја нажалост не могу да препознам лик твога цара. Можда имаш једну већу слику?

Тада извади гроф Пар један дукат од двадесет круна и пружи Арапину. Овај опет принесе дукат ближе очима и рече задовољно: — Сада, господине, могу да препознам твога цара врло добро.

ЉУБОМОРА ЈЕ СПОСОБНА НА СВЕ

У једном селу у Протекторату одгризао је један сељак из љубоморе својој вереници нос. Пет месеци тамнице које је он добио за то, били су му сигурно довољни да свари тај лакоми залогај. И после тога не мора да се чуди, ако га његова бивша вереница неће више да помирише...

У ЗЕМЉИ „НЕОГРАНИЧЕНИХ“ МОГУЋНОСТИ

То се десило у С.А.Д. Жена једног судије у Бостону предложила је да њен муж, који се бави бракоразводним процесима, изрекне пресуду њеној бракоразводној тужби, коју је она подигла против њега због његове бруталности. Имао је најбољу прилику да докаже да ли је заиста објективан правник. Судија заслужује највеће сажаљење. Ако разведе брак, биће од друштва проглашен за бруталног човека. Ако одбије развод, страдаће његов глас непристрасног судије. Онда може само још да дође у обзир као судија Врховног рузвелтовог суда. Можда му његова жена хоће само да помогне у тој каријери?

ЗАСЛУЖЕНА ПОСВЕТА

Недавно је Тристана Бернара посетио неки његов поштовалац, који је након неколико уводних комплимената извадио из џепа примерак најновије Бернарове књиге и замолио га за аутограм и посвету. Тристан Бернард отвори прву страницу, извади налив перо и запита посетиоца: — А колико вам је година, господине?

— Двадесет и пет.

Тристан се осмехну и записа: — „Господину Н... мом полубрату по годинама — Тристан Бернард.“

— Госпођо, молим вас литар млека за моју бабу!

АСОЦИЈАЦИЈА

— Персо, да ли је истина да се брусхалтери не могу више добити!

ДОБАР СТАНАР...

— Сипао сам и сувише вруће воде, газдарице, па је сада враћам натраг.

— Жано, телефонирајте по ватрогасце. Уморна сам па бих хтела да ме одне су у кревет...

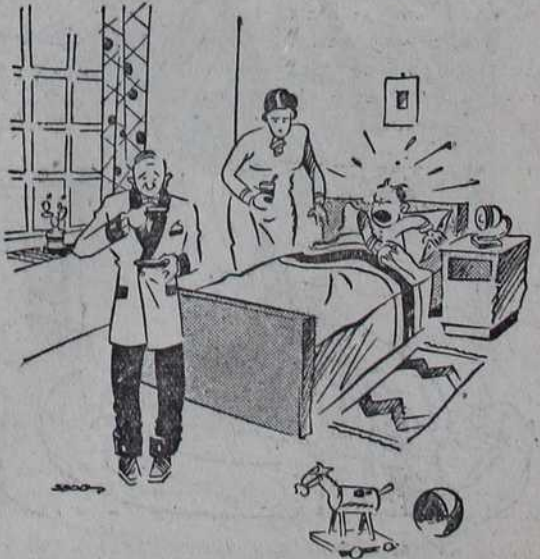

— Колико стаје ова кокошка, Марија!
— 80 динара, плус 20 динара за роман који сам читала док сам чекала на ред, плус 10 динара, јер сам на забрањеном месту претрчала улицу.

Св. Петар: Ви сте, дакле, умрли у реду за чекање! Добро, станите у ред позади!

ПОСЛЕДИЦА ЖЕНСКЕ ТАШТИНЕ

— Узми, Перце рицинус. Видиш како је тата добар па пије кафу без мрште ња.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

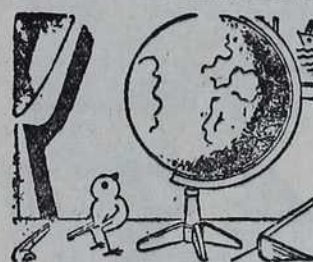
— Опростите, госпођо, али наш пиколо је раније радио у гардероби за господу!

— Како сте одучили свог мужа да долази доцкан кући!
— Кад год би дошао кући, довикнула сам му: „Јеси ли ти то, Перо! А он се зове Јоца.“

— Има ли ичег бољег од чаше добре смедеревке?
— Има! Флаша добре смедеревке!
◆◆◆
Пацијент: Када дишем, господине докторе, боли ме у прсима.
Доктор: Па ког ђавола дишете.
◆◆◆
Два ловаца у лову.
Први ловац: Питам се: ко ће од нас уловити већег зеца?
Други ловац: Сигурно ви.
Први: Зашто?
Други: Зато што ви више лажете.

— Приликом путовања кроз Италију, јесте ли били у Фиренци?
— Богами, не знам. Возне карте су биле код мог мужа.
◆◆◆
— Господин није код куће.
— Реците му да сам га тражио.
— Молим ваше име, господине.
— Није потребно, ваш господин ме добро познаје.
◆◆◆
— Ништа није досадније од пецања! каже посматрач.
— Досадније је посматрати, каже пецарош.

— А сад пошто сам се извукао из кавеза, треба још да пронађем Канарска Острва!

— Говори се да те г. Јовановић хоће да испроси. Зар ти то не чини задовољство?
— Баш ништа пошто се то само говори.
◆◆◆
— Зашто тако полако тресете тепихе, Марија?
— Не бих хтела да дижем прашину.
◆◆◆
Учитель: Мориц, реци нам шта знаш о Каину и Авељу.
Мориц: Молим, не знам ништа, али можда мој тата зна ту фирму.

Хотелијер: За ову собу платићете шездесет динара дневно, јер се из ње види на дванаест километара унаоколо.
Гост: Онда ми учините мању цену, јер ја сам кратковид.
◆◆◆
Један осредњи адвокат, иначе велики хвалисавац, по завршеном претресу обраћа се једноме из своје околине:
— Ја мислим да сам успео да изазовем код судија сажељење!
— Потпуно. За све време ваше одбране они су вас сажаљиво посматрали.

Женске вести

Неспоразум

— Млекар је дошао, треба да га исплатимо, дај ми новац, Стево, каже госпа Милка.
— Стева, новопечени муж, нервозно одговара:
— Зар опет? Ено тамо, у капуту је мој новчаник.
— Милка извади новчаник и отвори га. Наједном јој се смрче пред очима и поцрвеневши јекну:
— Шта то треба да значи? Каква је ово фотографија, коју сам нашао у твом новчанику?
— Ух, жено, па зар се зато љутиш? То је мало изненађење за тебе, одговори мирно Стева.
— Хм, збиља лепо изненађење за мене, и ја мислим. Слика неке непознате младе жене код тебе. Зар сам ја због ове жене оставила моју лепу очинску куку. То ми је хвала што се бринем за тебе, што ти кувам ручак, што ти крпим чарапе. Ти разбојниче један! А ја сирота, глупача, имала сам у теби неограничено поверење...
— Али дозволи да ти објасним, Милка!
— Не, не, поштеди ме твојих дрскости. Ни минута нећу више да останем под истим кровом с тобом. Одмах идем мојој мами.
— Али, драга, саслушај ме бар...
— Била сам и сувише дуго твоја драга, ти вуцибатини! Колико ли си пута само и ову овде називао истим именом, јецајући рече госпо Милка, и гурне му под нос фотографију.
— Толико, да се ни броја не зна, одговори Света са неуспелим смешком.
— Куку мени, ала сам несрећна! И ти се не стидиш да ми то још и отворено признаш. Па ово је нека слушкиња...
— Извини, то је дама, о којој

ти говориш, а не служавка. И пусти ме да ти једанпут објасним...
— Ма немој да ме још мучиш. Уштеди те речи. Ова, да није служавка? Не ту ми не можеш подвалити!
— Али и Света изгуби стрпљење. Он подвикну:
— Драга Милка, умукни једном!
— Она се не даде умирити.
— Нека буде овако или онако, сасвим ми је свеједно, Свето! Само псуј и играј се са мном, сиротом превареном женом. То ми је милије да чујем, него да ме цинички називаш „драга“. Ах да сам бар слутила...
— До ђавола, пусти ме да једанпут дођем до речи. Слика је...
— Ђути, ђути само! Ха-ха, збиља је смешно ово све. Оваква наказа да има првенство. Има нос као парадајз, а уста су јој ко чарапин почетак. Па ове ситне кокошје очи, теби се више свиђају него велике плаве очи твоје жене. А каква ли је тек фигура ове жене. Прави мајмун. Па уши јој висе као у неке пудлице...
— Од наглог говора сва се задихала и морала је мало да одахне.
— Света моментално уграби ову прилику и тресну:
— Ти ми до сада ниси дала да дођем до речи. Хтео сам ти само објаснити, да је ова фотографија овде, мој први покушај са мојим новим фотографским апаратом. Ово је снимак, који сам снимао у соби, при залазећем сунцу. Он претставља тебе. Време је било туробно и морао сам да снимам дуже. А при том, вероватно, апарат није стојао мирно, него је мало мрдао. И ето због овог мрдања и твој језик је много мрдао.

Нови крој одела са материјом у две боје, који корпорентне даме чини витким.

— Па, јеси ли ми била верна за време мога пута!
— Наравно!... други пут ћу бити још вернија!

Кад пукне петља на чарапи

Крио је своју љубав. Крио је цело пролеће и лето. Најзад у јесен поверио се својем најбољем пријатељу.
— Да, казао му је пријатељ, девојка је красна, нема сумње. Али...
— Мислиш да ме неће хтети? Знаш колико би мене то заболело.
— Да те неће хтети? Што? Ти си леп, млад човек, имаш и пара...
— Као да те ствари одлучују! Љубав ти је недокучиво чудо. А ја сам усталом тако невешт...
— Покушај ипак...
И он је покушао. Изненадио се кад је ишло лако и брзо. Личило је све на ону такозвану љубав на први поглед.

— Па ја сам прави освајач!
Јер све је текло као у некоме филму, у коме главну улогу игра Гари Купер или неки други неодољиви љубавник.
Једног дана су се упознали, другог су се шетали по Калимегдану, трећег ишли чак, у Топчидер, четвртог у биоскоп, а петог она је пуким случајем свратила у његов стан. И то због тога што је приметила да јој је пукла петља на чарапи, па је било срамота да се шета тако, а жао да се растане са њим. Он је, истина, уложио сву своју говорничку вештину да је наговори на то. А после се дивео у себи:
У његовом наручју провела је она пуна два сата. Пила је и ликер који је затекла у његовом

момачком стану, грицкала бисквит и вајкала се помало:
— Шта ћеш ти мислити о мени?
— Луткице...
— Не, не, заиста нисам смела да се толико заљубим у тебе. Ти ме сада мање волиш.
— Којешта! Ја лудујем за тобом...
— Никога није било на степеницама кад сам се пењала овамо, али да ме не примети когод када будем силазила? Такаву лудост да урадим...
— Зар се кајеш? прекоревало је он ју. Па ово вреди пола живота!
— Да, али мене може стати целог живота. Ако се чује...
— Душице, али ја сам џентлмен!
— Та проклета чарапа!

А кад су се растајали, близу њеног стана, казала му је она:
— Срце, када ћемо се опет наћи и где?
— Сутра, уподне, на Корзоу, можеш ли?
— Добро. Него знаш шта? Купи ми нешто за успомену на петљу која је пукла, купи ми једне нове Кајзерове чарапе...
— За успомену чарапе?
— Право кажеш, то би била сасвим краткотрајна успомена. Можеш онда и неку свилу за балску хаљину и с тобом у тој хаљини да играм. Црно или лила, јер ви мушкарци не умете да изаберете добру боју, ко зна какву би лила купио...
Те ноћи он је био прасрећан. Опιο се, а пред затварање кафане, ојо три изјутра, почео да

прича својем најбољем пријатељу све како је било.
Али кад је стигао до петог дана, прекинуо га је пријатељ:
— Приметила је да јој је пукла петља на чарапи?
— Да! казао је он изненађен.
— И пошла с тобом у твој стан!
— А после је тражила да јој купиш пар Кајзерових чарапа за успомену, па и црну свилу приде?
— Господе Боже!
— Све је то било и са мном! Пре месец дана.
Почео је да пије од среће, наставио да пије од муке, а у зору се потукао с најбољим пријатељем. Јер то вече био је он најсрећнији, а тог јутра најнајсрећнији човек на свету.

Страна ишана макавала

Муж: — Ово дете је прави ђавол.

Жена: — Није ваљда од мене наследило тај гадни карактер!

Муж: — Свакако не! Ти си свој сачувала.

— Сутра се женим! Разумеш ли сад зашто морам да идем у купатило!

— Јадни стари пријатељу! Ето, већ постају брачне незгоде.

— Опростите, господине, мислим да је неко пре вас сео на ову столицу.

— Казала сам ти толико пута да не фарбаш бркове! каже жена мужу.

— Зар се то види?
— Па дабоме... На врату слушавке!

Отац: — Знај сине, да у животу има ствари које вреде више него новац...

Син: — Знам, оче, али се оне купују за новац!

Вереник: — Уверавам вас, да ћу чинити све што је могуће да изиђем у сусрет и најмањим жељама ваше ћерке.

— Замисли молимте, онај гад од Јелице прича да се ја ужасно много шминкам.

— Пустите је нека прича? И она би се шминкала да има тако страшну кожу као ти!

Служитељ: Да вам више не сметам, господине, зар не би било боље да ме пустите да гледам фудбалску утакмицу!

— Свуците кошуљу.
— Је ли то жеља, госпођо или заповест!

— Ја не знам шта су ти људи урадили, па их стално грдиш и псујеш, рече рођака својој тетци, уседелици.
— Нису ми ништа урадили, па зато их баш и мрзим!

— Ваша болест је наследна, рече лекар неком цицији.
— Мило ми је, докторе: онда рачун пошаљите моме оцу!

— Вама је наређено да ником не дозволите да бере цвеће у парку.

— Ја се тога и придржавам, али оно је била моја жена, а њој пробајте ви да забраните!

— Шта је естетика?
— Наука о лепоме.
— Добро, а шта је естетичар?
— Леп професор.

— Знате, наша вага је на о-правци...

— Па ви сте били осуђивани?
— Јесам господине судија, један једини пут пре десет година.

— А после тога?
— Нисам био осуђиван.
— А где сте провели тих десет година?
— На робији, господине судија!

— А шта би ти био да није било мога мираза? — пита љутито жена мужа?
— Био бих слободан човек! одговори овај.

— Чиме се занимаете?
— Продајем чађава стакла за време помрачења сунца.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

МОЛТКЕ

Маршал Молтке ишао је једног дана из цркве и срео једног свог познаника.

— Да ли сте били у цркви? упитао је познаник.

— Да.
— Ко је држао проповед?
— Стокер.
— О чему је говорио?
— О греху.
— И шта је говорио?
— Био је против.

ТАЛИР

За време смотре једног пука био је чувени пруски генерал Врангел веома незадовољан вежбом својих војника. Он је климнуо главом и позвао једног другуна пред фронт, а тај је извршио команду тако сјајно, да је Врангел био одушевљен, и дао војнику један талир. »То је било лепо, синко! Ево ти талир! Покази то исто још једанпут, да други виде како се то ради.« Другун је поздравио још једанпут. »То је било лоше«, викнуо је Врангел, »врати ми талир натраг!«

ХИНДЕНБУРГ СЕ НИКАД НЕ УЗРУЈАВА

Једном је један радознао човек запитао маршала Хинденбурга, шта ради, када је узрујан?
— Ја звиждим, изјавио је љубазно маршал.
Али овај није био задовољан.
— Ја још никада нисам чуо маршала како звижди.
Маршал се насмејао и рекао је:
— Свакако. Ја се наине никада не узрујавам.

Вицеви без бривде

— Немојте још ником говорити да смо се верили.
— Рећи ћу само Мици. Она ми је толико пута говорила да никад нећу успети да нађем неку будалу која ће ме узети за жену.

Госпа Мара чита оријенталске приче, одједном се окрете своме мужу:

— Миле, погледај молим те, како су били страшни људи Арабљани. Читам овде да је један продао своју жену за јахаћег коња. Зар не, ти то не би био у стању?

После кратког размишљања он додаде:
— Не кажем за »Пакарди« али за јахаћег коња не бих!

— Како сте могли да кажете да личим на нилског коња?
— Ах, извините, заменио сам вас с једним господином на кога много личите...

— Чуо сам да су у Америци изумели кошуљу без дугмећи.
— Па такву кошуљу носим от- како сам се оженио.

— Како сте упознали свога другог мужа?..
— Он је мог првог супруга прегазио аутомобилом!

У ресторану:
— Келнер, ја сам вам тражио младо пиле и старо вино, а ви сте ми донели обратно.

— Јесте ли задовољни са вашим новим аутомобилом?
— Не, ја или он смо увек на справци.

Лекар: — Држите ли се мого рецепта: мало јести, мало пити.
Болесник: — О, да, особито откад сам добио ваш рачун.

— Зашто си узео тако високу жену?
— Морао сам. Она ми је спасла живот.

— Како то?
— Па рекла ми је да ће ме убити ако је не узмем за жену.

— Ваше позориште има добре приходе?
— Како се узме: некада је са- ла упола пуна, а некада опет упола празна.

— Зар вам се не допадају ове потпетице а ла Луј XV, госпођо.
— Не, волела бих нешто ниже, ако имате Луј XIV или Луј XIII!

НЕИЗЛЕЧИВ

— Ово је двадесет пети пут како вам тражим да ми вратите мојих сто франака.

— Ах, тако... То је јубилеј! То треба прославити! Позајмите ми двадесет франака да полијем који добар гутљај.

Вицеви с бривдом

— Нашао сам детелину са чегири листа.
— Мора да ти је донела срећу.
— Како да не!.. Била је у једном бућелару.

— Немогуће ми је да вам дам моју ћерку за жену. Ја јој дајем милион динара мираза, а ви немате ништа до мале платице.
— Уверавам вас да ћу се захвалити на томе чим се будем венчао са вашом ћерком.

— Види се да је крај месеца.
— Зашто?
— Па тата се сакрије чим зазвони неко на капији.

— Где си био, Љубо?
— Код зубног лекара.
— Шта ти је извадио?
— 300 динара.

— Многи људи изгледају ин- телигентни а уствари су глупаци.
— Надам се да на мене не мислите кад то кажете.
— О, не. Ја сам увек налазио да ви имате интеллигентан из- глед.

Један студент одлази антиквару и нуди му на продају кривични закон.

— Ја купујем само целе библиотекe.
— Па да, знам, зато сам и до- шао: ово је моја цела библиотекa.

— Јоцић, пред женидбу, призна- је својој будућој ташти да је он човек пржаве нарави и да се лако наљути, често и без разлога.
— Буди спокојан, каже му ташта, док сам ја ту, биће разло- га.

— Састала се два друга у кафе- ни и оба пијана. Објашњавају се о нечему, једва су увидели да су оба пијани и један рече дру- гоме:

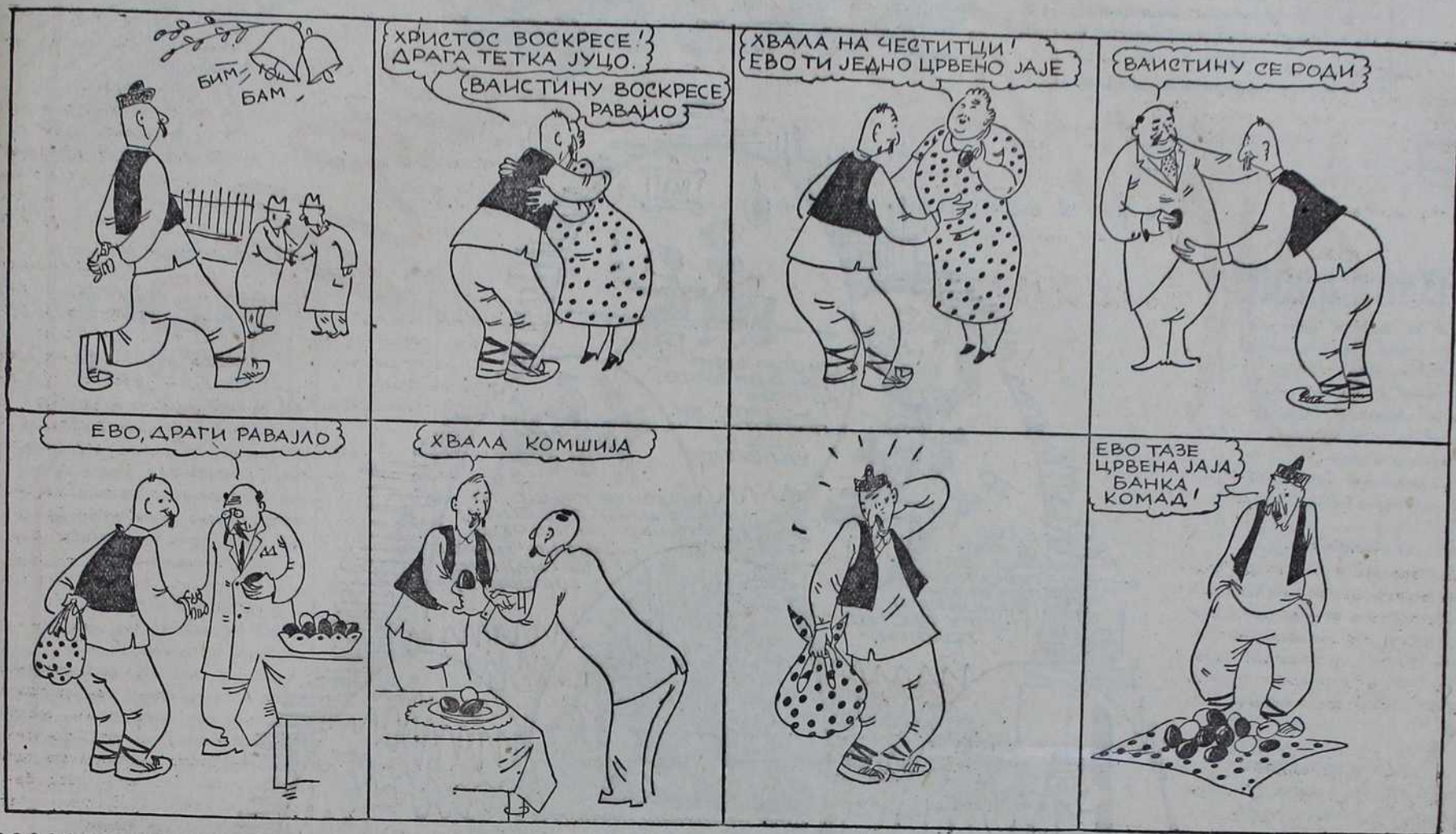
— Знаш, Бранко, ја пијем од жалости што ме је жена остави- ла.

— А ја пијем од жалости што ме жена чека код куће, објасни Бранко.

— Зар се ви опет селите? То стаје, богами, много новаца!
— Јок! Још увек мање него да плаћам кирију!

Равајлови црквицаји

Равајло честита Ускрс

ЗА ВРЕМЕ КОШАВЕ

Гологлав господин дотрчао је до једног саобраћајца на раскрсници код „Лондона“:

— Саобраћајца, извините, али да ли сте приметили којом је улицом кренуо мој шешир: „Борсолино“, грао, са машном на левој страни и свиленом поставом...

— Ђерко, био сам данас на изложби слика. Један акт невероватно личи на тебе. Просто ми се следила, крв у жилама...

— Па тата... атеље је био загрејан.

— Господине верујте ми да ћу вашу ћерку чувати и волети као што доликује узорном супругу.

— А имате ли младићу довољно средстава за издржавање породице.

— Па око пет хиљада динара месечно.

— Значи то би са оних пет хиљада, што ћу ја давати, било довољно.

— Па... ја сам тих ваших пет хиљада већ урачунао у горњу суму.

За време доручка жена каже мужу: Довољно ми је, ја све знам. Наша куварица је видела како си у зору, пре но што си ушао у капију, дуго грлио бандеру на улици.

— Па ниси ваљда љубоморна на једну обичну бандеру.

— Госпоћице дозволите да вас отпратим до куће.

— Али ја сам удата.

— Не мари ништа, ја нисам ни најмање љубоморан.

— Једна пријатељица каже другој:

— Па кад ћете једном доћи да нас посетите, госпођо? Ми смо вама већ толико пута били на досади, а ви нама ниједан пут.

ХУМОРИСТИЧКО ПОЗОРИШТЕ

„Бодљикаво прасе“

даје своју ДРУГУ претставу

у сали

КОЛАРЧЕВОГ НАРОДНОГ УНИВЕРЗИТЕТА

У ЧЕТВРТАК 9 АПРИЛА У 16³⁰ ЧАСОВА

ПОТПУНО НОВ ПРОГРАМ

СУДЕЛУЈУ:

ГОСПОЂЕ

Сока Перић-Нешић, Вера Пејрић-Мишировић, Олга Јанчевеца и Бјелићева.

ГОСПОДА

Аца Цвешковић, Јован Танић, Жарко Мишировић, Аца Ђорђевић, Милош Ристић и многи други.

ДВА САТА НАЈРАЗУЗДАНИЈЕГ СМЕХА

Осигурајте се за улазнице благовремено. Цене места од 15 до 50.- дин.

ОН МОЖЕ АКО ХОЋЕ

У Потсдаму возао се један бициклиста стално на трамвајској прузи. Громко звоно кондуктера није му нимало сметало. Најзад је кондуктер отворио прозор и издерао се: „Зар не можеш да сиђеш са пруге, глупи балавче?“ Бициклиста је окренуо главу и почео да филозофира: „Ја могу, ако хоћу, али ви не можете...“

— Молим те, дај ми педесет динара у зајам. Хитно ми је потребан новац!

— Због чега?

— Хоћу да заложим часовник.

— Па онда ти не треба новац?

— Бога ми, треба! Најпре да га испупим од часовничара.

Један бакалин каже својој жени:

— Немој данас ништа куповати код Свете.

— Зашто?

— Зато што сам му данас позајмио своју вагу.

— Ова госпођа на другом спрату има исти шешир као ја.

— Па нећеш ваљда да ти купим други шешир?

— То би било јевтиније него да се селимо.

— Реци ми, пријатељу, како си провео медени месец?

— Ах врло горко!

— Тата шта је одјек?

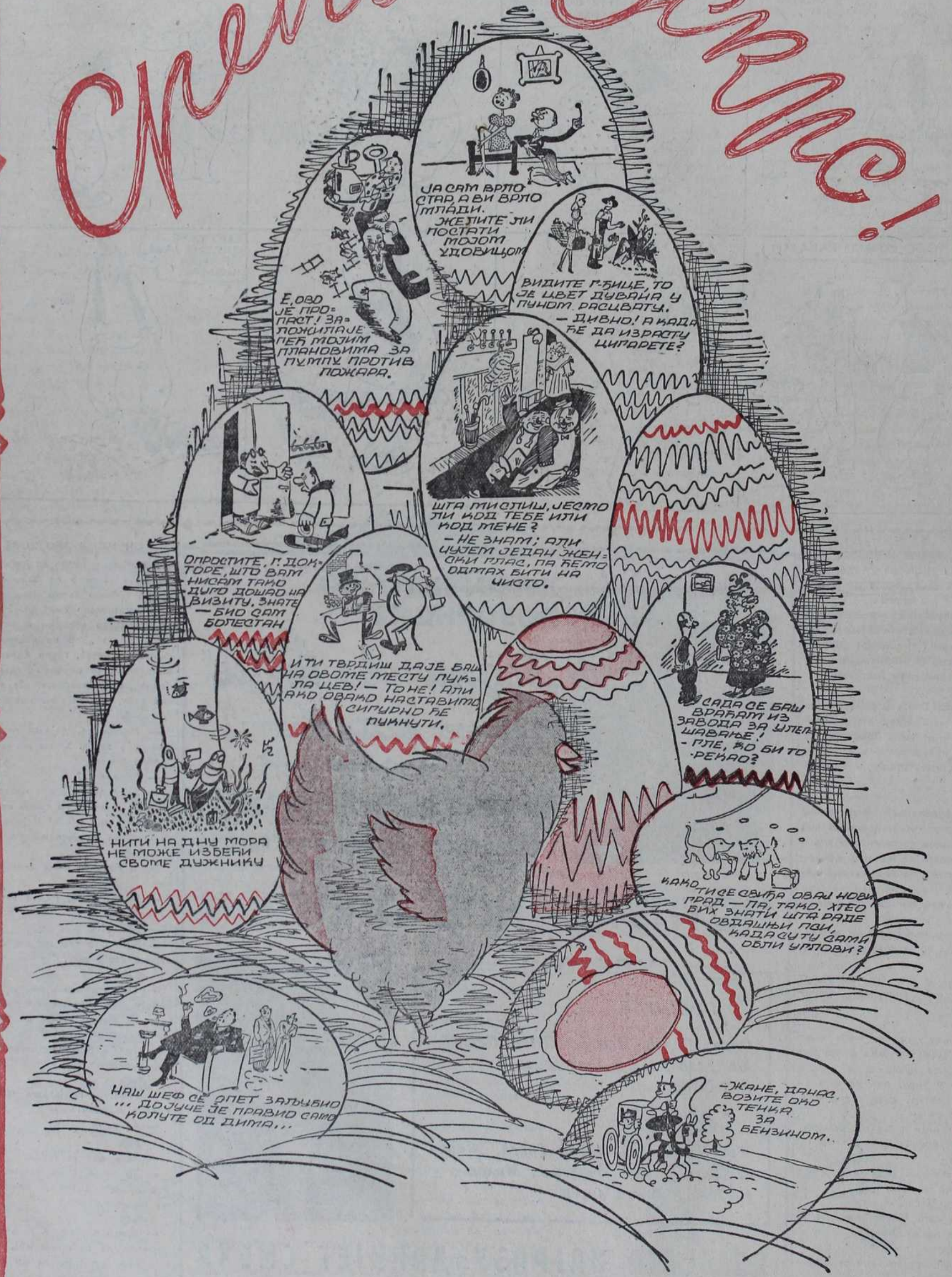
— То ти је, сине, једино што у разговору с твојом мамом има последњу реч.

— Драги пријатељу, пошто намеравам да се причестим, дошао сам код тебе да ми опростиш, ако сам шта према теби згрешио.

— Драги мој, нека ти је све богом, просто, сем онога што сам ти дао на зајам.

Сметљиве Зарме!

ЈА САМ ВРЛО СТАРА А ВИ ВРЛО МЛАДИ. ЖЕЛИТЕ ЛИ ПОСТАТИ МОЈОМ УДОВЦИОМ?

ВИДИТЕ Г-БИЦЕ, ТО ЈЕ ЦВЕТ ДУВАНА У ПУНОМ РАСЦВАТУ. - ДИВНО! А КАДА ЋЕ ДА ИЗРАСТУ ЦИГАРЕТЕ?

Е, ОВДЕ ЈЕ ПРОГРАТ! ЗАПОЖИТИЈЕ ПЕЋ МОЈИМ ПЛАНОВИМА ЗА ПУМПУ ПРОТИВ ПОЖАРА.

ШТА МИ СЛИЧНО, ЈЕМО ЛИ ИОД ТЕБЕ ИЛИ ИОД МЕНЕ? - НЕ ЗНАМ; АЛИ ЦУЛЕМ ЈЕ ДАМ ЖЕН-ОКИ ПЛАД, ПА БЕМО ОДМАХ БИТИ НА ЧИСТО.

ОПРЕДИТЕ, Г-ДОКТОРЕ, ШТО ВАМ НИСАМ ТАКО ДУГО ДОШАО НА ВИЗИТУ, ЗНАТЕ - БИО САМ БОЛЕСТАН.

ИТИ ТВРДИШ ДА ЈЕ БИО НА ОВОМЕ МЕСТУ ПУК-ЛА ЦЕВ! - ТО НЕ! АЛИ АКД ОВАКД НАСТАВИМО СИГУРНО ЋЕ ПУКНУТИ.

САДА СЕ БИШ ВРАБАМ ИЗ ЗАВОДА ЗА ШТЕРА ШАВАЊЕ! - ГЛЕ, ВО БИ ТО РЕКАО?

НИТИ НА ДНУ МОРА НЕ МОЖЕ ИЗБЕГИ СВОМЕ ДУЖНИКУ

КАКО ТИ СЕ ОБИЋА ОВАЈ НОВИ ГРАД - ПА, ТАКО, ХТЕО БИХ ЗНАТИ ШТА РАДЕ ОБИЈАШЊИ ПЦИ, КАДА СУТУ САМА ОБЛИ УГЛОВИ?

НАШ ШЕФ СЕ ОПЕТ ЗАТЉУВИО ... ДОЈУЧЕ ЈЕ ПРАВИО САМО КОЛУТЕ ОД ДИМА...

- ЖАНЕ, ДАКД ВОЗИТЕ ОВДЕ ТЕНИЈА ЗА БЕНЗИНОМ.

